

kvindelige end af den mandlige Befolkning, og disse to Forhold gøres da ogsaa til Genstand for en nærmere Omtale. Det fremhæves saaledes, at Befolkningen i de sidste ti Aar kun er vokset med $6,4\%$, hvilket er en forholdsvis ringe Tilvækst, sammenlignet med andre Landes, selv om man i Indien i et helt igennem gunstigt Tiaar kun har haft en Tilvækst paa $9,8\%$. Ganske vist har der ikke været nogen alvorlig Hungersnød i Tiden fra 1901—11, men der har været Pest i Bombay og Øvreindien og en heftig Malaria-Epidemi langs Jamna og øvre Ganges, og dette har været nok til at opveje de tæt befolkede Egnes stærke Tilvækst. Desuden er den høje Fødselsprocent, der skyldes Ægteskabets store Udbredelse, ledsaget af en saa høj Normaldødelighed, at den aarlige »naturlige Befolkningstilvækst« sjældent naar over 6 eller 7 promille.

Det andet ovenfor omtalte Forhold: Kvindernes forholdsvis Tilbagegang i Antal, kommer særligt stærkt frem i Provinserne Panjab og Agra. I den første var der i 1901: 858 Kvinder for hver 1000 Mænd, i 1911: 817; for Agra var de tilsvarende Forholdstal henholdsvis 931 og 908. Forf. mener, at dette skyldes, at Kvinderne hurtigere end Mændene bukker under for Pest og Malaria (der rasede i disse Egne i 1908), i Modsætning til hvad Tilfældet er ved Hungersnød.

E. C.

VII.

Boycottning som økonomisk Kampmiddel.

En tysk Højesteretsdom.

I Følge »Soziale Praxis und Archiv für Volkswohlfahrt«, Nummeret for 24. August 1911, har den tyske »Rigsret« i en Dom af 13. Februar 1911 haft Lejlighed til at udtale sig om Boycottning.

kvindelige end af den mandlige Befolkning, og disse to Forhold gøres da ogsaa til Genstand for en nærmere Omtale. Det fremhæves saaledes, at Befolkningen i de sidste ti Aar kun er vokset med $6,4\%$, hvilket er en forholdsvis ringe Tilvækst, sammenlignet med andre Landes, selv om man i Indien i et helt igennem gunstigt Tiaar kun har haft en Tilvækst paa $9,8\%$. Ganske vist har der ikke været nogen alvorlig Hungersnød i Tiden fra 1901—11, men der har været Pest i Bombay og Øvreindien og en heftig Malaria-Epidemi langs Jamna og øvre Ganges, og dette har været nok til at opveje de tæt befolkede Egnes stærke Tilvækst. Desuden er den høje Fødselsprocent, der skyldes Ægteskabets store Udbredelse, ledsaget af en saa høj Normaldødelighed, at den aarlige »naturlige Befolkningstilvækst« sjældent naar over 6 eller 7 promille.

Det andet ovenfor omtalte Forhold: Kvindernes forholdsvis Tilbagegang i Antal, kommer særligt stærkt frem i Provinserne Panjab og Agra. I den første var der i 1901: 858 Kvinder for hver 1000 Mænd, i 1911: 817; for Agra var de tilsvarende Forholdstal henholdsvis 931 og 908. Forf. mener, at dette skyldes, at Kvinderne hurtigere end Mændene bukker under for Pest og Malaria (der rasede i disse Egne i 1908), i Modsætning til hvad Tilfældet er ved Hungersnød.

E. C.

VII.

Boycottning som økonomisk Kampmiddel.

En tysk Højesteretsdom.

I Følge »Soziale Praxis und Archiv für Volkswohlfahrt«, Nummeret for 24. August 1911, har den tyske »Rigsret« i en Dom af 13. Februar 1911 haft Lejlighed til at udtale sig om Boycottning.

En Gæstgiver var, paa Grund af at Kommunen, af hvem han forpagtede Gæstgiveriet, havde forbudt ham at udleje sine Lokaler til socialdemokratiske Møder, blevet boycotted, og Boycottningen støttedes gennem Flyveblade og Artikler i »Vorwärts«. Gæstgiveren anlagde Sag mod dem, der havde foranstaltet Boycottningen saavel som mod »Vorwärts«, og medens Kammerretten gav ham Medhold, viste Rigsretten Sagen tilbage til fornyet Behandling ved den foregaaende Instans. Det hedder i Rigsretsdommen:

»Det er en urigtig Anskuelse hos Appelretten, at et i og for sig tilladeligt Kampmiddel som Boycottning, aldrig maa anvendes mod en Tredjemand, der, som det her er Tilfældet med Gæstgiverforpagteren, er ude af Stand til at tilvejebringe en Forandring af det omstridte Forhold. En Boycottning er ikke utilstedelig af den Grund, at den er rettet mod en uskyldig Tredjemand, og at denne lider derunder. Er en Handling ikke retsstridig, saa bliver den ikke utilladelig, fordi den, mod hvem den er rettet, eller selv Tredjemand, lider Skade derved. Blev en modsat Anskuelse gjort gældende, vilde de fleste Boycottninger o. l. og endvidere et stort Antal af den økonomiske Krigs Magtmidler være ulovlige Handlinger. Derfor tillader Retsordenen f. Eks. ogsaa de saakaldte Sympatistrejker og -lock'outer«.

Endvidere havde Kammerretten anset Boycottningen for utilladelig, fordi det igennem den var umuligt at naa Maalet: at faa Salen til Raadighed. Hertil bemærker Rigsretten, at det ikke blot drejer sig om Salen, men overhovedet om den uretfærdige Behandling, Socialdemokraterne gøres til Genstand for fra Kommunens Side, idet kun de ikke kan faa Salen.

Paa den anden Side hævder Rigsretten, at en i og for sig tilladelig Boycottning kan blive lovstridig, naar den boycottede i Blade og Flyveskrifter omtales paa nedsettende Maade (in beschimpfender Weise), eller naar de boycottede ved at undertrykke eller forfalske det foreliggende Stridsspørgsmaal søger at ophidse Lidenskaberne.

Imidlertid mener Rigsretten, at man ved Afgørelsen af dette Spørgsmaal naturligvis maa tage Hensyn til, »at Pressen, der søger at virke ud over de dannedes snævre Kreds og ud til de mindre fintfølende store Masser, der er vante til den grove Kost, at den plejer, hvilket Parti den end tilhører, i den politiske Kamp at betjene sig af stærke og overdrevne Udtryk, uden at Folkebevidstheden derved føler sig saaret«. Derfor kan Rigsretten ikke finde noget utilstedeligt deri, at »Vorwärts« har kaldt den paagældende Kommunalbestyrelse for »de besiddendes personificerede Forkæmpere«, men den afviser Udtryk som »Udbytttere af Arbejdersved« og »Folkeundertrykkere og Pengeposevogtere« med den Begrundelse, »at man i den økonomiske og politiske Kamp ikke behøver at betjene sig af slige Skældsord mod Modstanderen, og at Retsordenen ikke kan finde sig i, at den Slags Vaaben anvendes«. Paa den anden Side er Rigsretten uenig med Kammerretten, naar denne anser den »hensynsløse Partiterrorisme« for utilstedelig. Rigsretten hævder: »Intet Parti, der forlanger streng Disciplin blandt sine Medlemmer, kan finde sig i, at Medlemmerne intet Hensyn tager til Partiets Befalinger og Beslutninger. Det er derfor ikke utilladeligt, naar Partiet indskærper Medlemmerne at efterleve de tagne Beslutninger og truer dem, der handler imod, med saadanne Straffe, som de paagældende selv, i Henhold til Partiets Love, er gaaede ind paa at underkaste sig i Tilfælde af Ulydighed«. Yderligere lader Rigsretten det staa hen, om Boycottvagter i og for sig er utilladelige, selv om Retten mener, at man i det foreliggende Tilfælde ved at belejre Beværtningen Uger igennem og bortskræmme talrige besøgende, er gaaet ud over det tilladelige. Rigsretten skønner derfor, at en Forpligtelse til Skadeserstatning højst kan begrundes i Udbredelsen af Flyvebladene med de deri indeholdte Skældsord, i Boycottvagternes Adfærd og i enkelte Udtryk i »Vorwärts«, og viser iøvrigt Sagen tilbage til fornyet Behandling ved den lavere Instans. E. C.